

største Fare ved at indbilde dem, at der opnaas Noget derved. Det er, hvad jeg vilde bemærke om den sagkyndige Side, som det hedder, af dette Spørgsmaal, om Hygieinen. Men det er, forekommer det mig, endda ikke Hovedsagen, thi Sagkundskaben, Hygieinen, har efter min Formening ikke det sidste Ord at have sagt i denne Sag; i det Dieblit, der strides til Lovgivning, er Talen om noget Andet end om Sagkundskab og Hygieine, saa er man hævet op over dette i en moralsk Sfære, hvor det gjælder om, hvilken moralsk Lov der er at tage Hensyn til. Hygieinen kan være god nok, men det sidste Ord maa Moralen have. Den har Krav paa ikke at krænses i nogenformelt Lovgivning. Det siges nok — det har jeg da hørt sige — om disse Anliggender: Ja, her er et Omraade, som Moralen ikke har Noget at gjøre med. Det overlade vi til Politiet. Det anser jeg for at være en bundfordærlig Tænke- og Læremaade. Der er intet Omraade, intet Lovgivningsomraade, som falder udenfor Moralen. Overalt maa Moralen sige det sidste Ord, og ogsaa paa dette Omraade. Naar jeg skal fremhæve, hvad der for mig i alt Fald stiller sig som det egentlige moralske Hensyn, som maa gjøres gjældende og som man maa raadspørge, inden man retter sig efter Hygieinen og de Sagkyndige, maa jeg sige: det er Hensynet til Ungdommen, til de unge Mænd — de gamle Libertinere interessere jeg mig ikke for; dem maa det gaa som det vil — men de unge Mænd følger jeg Ansvar for; dem har Samfundet et vist Ansvar for. Jeg kan ikke se rettere, end at det System, hvorpaa Reglementerne og Politiets Udøvelse af Reglementerne hviler, siger til de unge Mænd: Ja, ganske vist er dette en Last, som maa udøves i Mattens Mærke, men naar I henvende Jer til disse Huse, naar I henvende Jer til de Kvinder, som vi visiterer, kunne I gjøre det uden Fare. Jeg tror, det er det Fordærligste, man kan sige til unge Mennesker. Det er ganske klart, at det er at undergrave deres moralske Ansvarsfølelse. Jeg kan ikke se, at dette System betyder noget Andet. Jeg tror ikke synderlig paa, at man kan opnaa hygieiniske Fordele, og Erfaringen synes heller ikke hidtil at have vist det; Erfaringen synes ikke at have vist, at de paagjældende Sygdomme ere tagne synderligt af, uagtet man har havt dette System siden 1815. Men lad ogsaa være, man kunde opnaa saadanne Fordele, saa ser jeg dog ikke rettere, end at Samfundet paadrager sig et overordentlig stort Ansvar ved at bibringe de Unge en saadan Tænkemaade som den, der her ligger til Grund.

Jeg veed meget vel, at det er langt fra, at de Anskuelser, som jeg her har gjort mig til Talsmand for, have fundet almindelig Indgang. Jeg veed meget vel, at de have en betydelig Kamp i Opinionen imod sig; men jeg er overbevist om, at de have Fremtiden for sig. Jeg er ganske overbevist om, at den Tid ikke vil være fjern, da man vil vende sig med Afsty fra denne Lovgivning. Jeg tror derfor ikke, at det kan hjælpe at rette noget Angreb paa Politiet. Det ligger under det Niveau, som kan angribes. Jeg tror ikke, at det er tilstrækkeligt at foretage en Revision af Reglementerne, et Gjennemsyn deraf vil ikke nytte Noget. Jeg tror, at det, der maa finde Sted, er et Gjennemsyn af selve den Lovgivning, hvorpaa de bero, af Loven af 1874 saavel som af Straffeloven, for saa vidt som den jo har givet en Henvisning i denne Retning i sin § 180. Jeg tillader mig derfor til den høitærede Justitsminister at henvende den Opfordring, at han til det Løfte, han har givet om at overholde den bestaaende Lovgivning med Alvor og Strenghed, vil knytte det Løfte, at han vil tage under grundig Overveielse — ikke saa meget med de Sagkyndige, thi dem har jeg kun en begrændset Tillid til, men med sig selv og med sit prøvede Retsind, for hvilket jeg nærer den mest ubegrændsede Hoiagtelse — om det ikke er rigtigt nu at undersøge, om ikke denne Lovgivning burde forandres. Eller med andre Ord — jeg kan ogsaa udtrykke det saaledes: Hidtil have de Sagkyndige faaet Lov til at sige baade, hvad der skulde være Riet, og hvorledes det skulde udføres. Jeg tror imidlertid, at det vil være ønskeligt, om den høitærede Minister selv, naar han anser Tiden for moden dertil, og sine egne Overveielser for vidt nok fremskredne, vil sige os, hvad han anser for det Rette i dette Spørgsmaal, og derefter maa de Sagkyndige for mig gjerne tale om, hvorledes det skal udføres.

N. J. Larsen: Jeg har ingen Grund til at være misfornøjet med det Svar, som den ærede Minister gav mig paa mine Bemærkninger. Det, som interesserede mig, var at faae tilbagevist den ofte fremkomne Paastand, at Folkethinget ikke stod fuldstændig frit overfor de provisoriske Foranstaltninger, og at der paahviledes os den Forpligtelse at hvide de Bevillinger, der forlanges for at opretholde disse Foranstaltninger. Nu efter den ærede Justitsministers Udtalelse er Stillingen altsaa den, at al den Tale om, at vi ifølge Høiesteretsdom af 15de Oktober 1886 ere forpligtede i den Henseende, er falden bort. Den ærede Minister lader